

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

CATCH HER IN ALIE

*A
Short
Story*

JESS LOUREY

ITW Thriller Award-winning author of Bloodline

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AMAZON ORIGINAL STORIES

CATCH HER IN A LIE

*A
Short
Story*

JESS LOUREY

OceanofPDF.com

Metin telif hakkı© Jess Lourey
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Amazon Original Stories tarafından yayımlanmıştır, Seattle
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories,
Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

eISBN: 9781662507670

Kapak tasarımı: Kimberly Glyder

OceanofPDF.com

T Havalimanını çevreleyen ormanın nefesi ağır ve ıslaktı. Patty palmiye ağaçlarının gölgelik arasından fırlayan dikenli yapraklarını yükselen bir olarak tanıdı.

Boğucu incir, kökleri, durmadan, amansızca boğduğu ev sahibi ağaç boyunca ropy damarları gibi kesişiyordu. Yüz metre ötede, çilek şurubu kadar kırmızı bir papağan bir dalı bırakıp başka bir dala geçti, bu bir maymun muydu? Patty gözlerini kırıştırarak geniş pencerelerden dışarı baktı. Yüzünü bir gülümseme kapladı.

Çok yeşil. Ve kişiliksiz.

Onu gülümseten ikinci düşünceydi. Bunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Daha önce Kosta Rika'yı hiç ziyaret etmemişti. Aslında, eyalet dışındaki tek bir futbol maçına gitmek dışında Minnesota'dan hiç ayrılmamıştı. Bu spor Gwen'i üzüyordu. Gwen'in babasının Minnesota Girls Consolidated takımının şampiyonluk kazanan koçu olması önemli değildi; kız futbol topu gördüğünde çığlık atıyordu.

Öyleydi, diye vurguladı Patty kendi kendine. Randall, Minnesota Girls Consolidated'in şampiyonluk kazanan koçuydu.

Bagaj bölümüne yakın bir adam boğazını temizledi. Patty kendini -sadece- yerinden fırlamaktan alıkoydu. Kalbi çarparak, hareketlerini küçük tutarak gözlerini ona doğru kaydırды. Adam yaşlıydı, belki altmışlı yaşlardaydı. Beyazdı. Doğruca ona mı bakıyordu? Patty içine kapandı ama sonra adamın yanında bir kadın belirdi. Ona bir şişe su uzattı. Adam şişeyi aldı. İçti, yoğun su sandaletli ayaklarına damlıyordu. Şişeyi boşalttıktan sonra kadının başının üstünü öptü ve boş kabı ona uzattı.

Patty'nin omuzları çözüldü.

"Tembel!" Gwen söyledi.

Patty'nin gözleri yeniden havaalanının ötesindeki ormana odaklandı ve kızının dışarıda bir tembel hayvan gördüğünü düşündü. Patty bu sayede kızının hiç telaşlanmadan beş saat yolculuk etmesini sağlamıştı: gerçek bir tembel hayvan göreceklere söz vermişti. Canavarların mırıldanan yüzleri Patty'yi tekinsiz vadiye itiyor, ona size doğru sürünerek gelen ve yol boyunca karnaval palyaçosu gibi sırttan zombileri hatırlatıyordu. Yine de onları televizyonda görmek Gwen'i ağlattı, mutluluk gibi bir şeyle hıçkırığa hıçkırığa ağladı, sadece daha yoğun. Coşku mu?

Patty kızının biriyle yüz yüze tanışacak olmasından dolayı hem endişeli hem de heyecanlıydı. Gwen'in bedeni on dört yaşındaydı; bilinci ise onun yarısı kadar bir çocuğunkine benliyordu.

Patty onu hayattan, Tanrı'dan ve oksijenden daha çok seviyordu.

"Tembel hayvan!" Gwen tekrarladı, Patty'yi pencerelerden uzaklaştırarak doldurulmuş hayvanlardan oluşan bir atlıkarıncaya götürdü. Cırt cırtlı elleri olan tüylü oyuncak tembel hayvan en tepeye tutunmuş, alttaki beyaz yüzlü maymun rafını kısmen gizliyordu.

Yaratık temiz, sentetik liflerden yapılmıştı ve uykulu gözleri uzağa bakıyordu, Patty onun cazibesini biraz görebiliyordu. "Gerçek tembel hayvanları görmeye gidiyoruz," dedi ve kızının kolunu dirseğinin üstünden hafifçe sıktı. Bu ayrılmak için bir işaretti, Gwen için gerekli bir işaretti. Gwen öyle güçlüydü ki, bir yerde kalmak istediğinde onu yönlendirmek imkânsızdı. Randall bile kızları hareket etmek istemediğinde onu yerinden kıpırdatamamıştı. Ancak Gwen kolunun üst kısmındaki iki noktaya hafifçe bastırıldığını hissettiğinde uysallaştı. Terapisti, Patty ve Randall'ın bu ince işareti öğrenmelerine yardımcı olmak için haftalar harcamıştı.

"Ülkenin diğer tarafında bir tembel hayvan barınağı var," diye devam etti Patty, kocasıyla ilgili düşüncelerini bir kenara iterek. "Karayipler tarafında. Yakında ziyaret edeceğiz."

Kızının gülümsemesi damıtılmış bir neşeydi. Patty'yi eritti. Ani bir karar verdi. "Tembel bebeği şimdi almalıyız," dedi ve Gwen'in koluna yeni bir yerden dokunarak mağazaya geri dönmesini işaret etti.

Gwen'in neler olduğunu anladığında çıkardığı feryat başları döndürdü. Patty umursamadı.

ABD'den çıkmayı başardık. Bizi tutabilecek olsalar bile gitmemize izin vermezlerdi.

Ödemeyi yaparken güzel kızının mutlu ifadesini yansıttığının farkında değildi. Gwen oyuncak tembel hayvanı sevmek için o kadar hevesliydi ki, onu etiketleri hâlâ üzerindeyken yakaladı ve yanağına soktu.

Tezgâhtar Patty'ye göz kırptı.

Bir an için başı dönmüş gibi hissetti. Bu kadar kolay olabilir miydi? Öylece çekip gidebilir ve baştan başlayabilir miyiz?

Kelebek kanatları kadar parlak ve narin banknotlar halinde kendisine uzatılan para üstünü aldı. Paraları cüzdanına yerleştiriyordu ki, tezgahın üzerindeki USA Today gazetesinin manşeti gözüne ilişti.

Sweet Tea Serial Killer Strikes Againededi. Patty'nin beyni bembeyaz oldu.

Daniel Oduber Quirós Uluslararası Havalimanı'nın pencerelerinden dışarı bakan BCA Faili Meçhul Olaylar Ajanı Evangeline Reed'in dikkatini kırmızı bir ışık çekti: "Çok yoğun," dedi.

Harry Steinbeck bir kaşını kaldırdı.

"Öyle olacağını biliyordum," dedi savunmacı bir tavırla, kolunu zümrüt kadife bir ormanı çevreleyen tepelere doğru sallayarak. "Ama fotoğrafları görmek bir şey. İçinde olmak bambaşka bir şey. Neredeyse hava canlıymış gibi hissediyorum."

Harry burnunu çekti. "Bana normal hava gibi geliyor."

Van iç çekti. Harry Steinbeck'i iyi tanı mıyordu. Kuru bir mizah anlayışı olabilir ya da çok ama çok gerçekçi olabilirdi. Minneapolis'ten gelirken çok sessizdi. Uçağa bindiklerinde, uçuş görevlisinden fazladan bir dezenfektan paketi istemişti.

koltuğunu ve koltuk arkası tepsisini sildi, kullanılmış mendilleri zarflarına geri koydu, koltuğuna oturdu, kemerini bağladı ve ardından kablosuz kulaklıkları kulaklarına taktı.

Van'ın belirttiğine göre, Wi-Fi kurmak ya da müzik açmak için telefonunu çıkarmadı.

Bunun yalnız kalmak için görsel bir işaret olduğunu düşündü, ki bu onun için sorun değildi. Onlar havalanır havalanmaz, kendi kulaklık seti için iki dolar ödedi, kabloyu koltuk arkasındaki ekrana sıkıştırdı ve sardalya tenekesi sandalyesini arkasındaki adamın dizlerinin izin verdiği kadar geriye yasladı. Uçakta sunulanları gözden geçirdi ve sonunda Ted Bundy belgeselini seçti. Harry'nin ağzı gerilmişti. ne zaman o seçilmiş o, aynı olarak ne zaman Ağzına kadar dolmuş Japon balığı poşeti aralarında yere düştü ama ona ne ki? Uzun süreli ortak olacak değillerdi ya. Aslında, Minnesota Suçluları Yakalama Bürosu iki şey olmasa onları asla eşleştirmezdi: ajanların ülke dışına çiftler halinde seyahat etmeleri gerekiyordu ve COVID, BCA'nın sayısını ciddi şekilde azaltmıştı.

Bundy belgeselini izlerken Steinbeck'i inceledi (film gülünçtü - motivasyondan yoksun ve soğan nefesli Ted Bundy'nin sahip olmadığı seksapelden yoksundu). Özellikle Steinbeck'in ne tür bir polis olduğunu merak ediyordu. Tecrübelerine göre, emniyet teşkilatına giren üç tip vardı. Birincisi, iyi adamlar, polis memuru olarak dünyayı daha iyi bir yer haline getirebileceklerine inanan pasta gözlü insanlardı. Bunlar teşkilatın önemsiz olmayan bir yüzdesini oluşturuyordu. Daha sonra kötü adamlar geliyordu; bir dönüm noktasında normal hayatlarında kendilerini küçük hissetmiş ve bu boku yokuş aşağı yuvarlayacak olanlar. Bunların sayısı daha azdı, ancak kötü bir anı iyi bir anıdan daha fazla yer kaplıyordu ve aynı şey çürümüş bir polis için de geçerliydi. Üçüncü grup ise kayıp insanlardan oluşuyordu. Yanlış oyuncu seçimine katılmış gibi kariyerin içine düştüler ve bilinen nedenlerden dolayı kaldılar.

sadece onlar için. Şanslarının yaver gittiği zamanlar dışında hep bir adım geride kalarak ilerlediler.

İyi, kötü ve yanlış yerleştirilmiş.

Sorun şuydu ki, neredeyse her polis birinci kategoriye girdiğine, işini doğru nedenlerle yapan iyi adamlar olduklarına inanıyordu. Van bunun tüm yardım mesleklerinde - öğretmenlik, sağlık hizmetleri, kar amacı gütmeyen işler- aynı olduğunu düşünüyordu. Sorun şuydu ki, onun mesleğinde hatalar kurşun şeklindeydi.

Ama Harry ne tür bir ajandı? Gerçek bir mavi mi yoksa kendini büyük hissetmek için teşkilata girmiş küçük bir adam mı? Onun kayıp insanlardan biri olmadığını biliyordu. İşinde çok iyiydi. O ve Harry farklı BCA bölümlerinde çalışıyorlardı - Van Cold Case'e yeni katılmıştı, Harry ise Adli Tıp'ta- ama Harry Steinbeck'in detaylara olan hakimiyeti ve yaraları tanıma yeteneği efsaneviydi.

Uçuş sırasında da onu incelediğini düşündü, gerçi o kadar hareketsizdi ki. Kulaklıklar takılıydı. Elleri kucağında kenetlenmişti. Gözleri çoğunlukla kapalıydı. Solgun, güzel bir adamdı, neredeyse melek gibi görünüyordu. Aynı zamanda garip bir şekilde yumuşak hatlıydı, Van'a aktör Michael Fassbender'a benzemek için şekillendirilmiş ama fırından biraz erken çıkarılmış hamuru hatırlatıyordu. Uçak bir türbülans çukuruna girdiğinde Van meraktan onu dürttü. Gözleri irkilerek açıldı, yüzünde kırgın bir ifade vardı. Omuz silkti, sanki bir kazaymış gibi.

Kendini sağlam hissetti.

Muhtemelen onun ününü biliyordu. Etrafındaki söylentileri. Bunun bir önemi yoktu. O bir kanun adamıydı. Kurallara uyardı. Ayrıca teşkilata biraz daha fazla şey katıyordu. En azından Minneapolis Polisi'nde cinayet masası dedektifi olarak çalıştığı dönemde öyleydi.

İstifa etmek zorunda kalmadan önce.

BCA'da neredeyse bir yıl geçirmesine rağmen, Cold Case'de işe girdiği için hâlâ kendini şanslı hissediyordu. Patrick ona bunun bir tutku olduğunu, iyi şeyleri hak etmediği hissine kapıldığını söylerdi.

Haklı olabilir. Bu yüzden iki haftada bir nevrozlarını dürtmesi için ona büyük paralar ödedi.

Yine de şanslıydı.

En azından Patty Devries davasına kadar öyleydi.

Liberya küçük bir havaalanıydı. Patty de bu yüzden orayı seçmişti. Bavulları bagaj alım yerinin yanında, becerikli bir hamal tarafından istiflenmiş halde bekliyordu. Kısa kenarında "10.000" yazan renkli banknotlardan birini ona uzattı. Adamın gözleri büyüdü. Parayı geri vermeye çalıştı ama Patty iki elinde tekerlekli büyük boy bir bavul, yanında Gwen, aceleyle uzaklaşmaya başlamıştı bile.

, adamın kartındaki isimlerini işaret eden Gwen'di.

"Devries!" dedi mutlulukla.

Patty göğsündeki keskin gurur parçasını hissetmeyecek kadar endişeli değildi. Gwen'in doğumunu yaptıran kadın doğum uzmanı, çocuğun bırakın okumayı, muhtemelen hiçbir zaman yürüyemeyeceğini söylemişti. Patty öngörünün hastane odasında kalmasını sağladı.

Şoför çantalarını ezik beyaz minibüsüne yükledi, kız tembelliğinin de bağlanmasında ısrar edince Gwen'e hoşgörölü bir ifade takındı. Gözleri kibardı. Patty onun da kendi çocukları olduğunu tahmin ediyordu. Bu onun hatırlatmasını çok daha zorlaştırdı.

"Una parada antes del hotel," dedi ona, sesi gergin çıkıyordu.

Otelden önce bir durak.

Minneapolis'ten kalkacak uçaklarını beklerken Google Translate'te bu cümleye bakmış, alıştırma yaparken omzunun üzerinden bakmış ve aramasının bir alarm vermesini beklemişti. Polis gelmediğinde, o hala

uçağa bindikten sonra bile tam olarak nefes alamamıştı.

Bu sürücü başını salladı at onu Hatırlatma, onun Nazik ifadesi silinip gitmişti. Nereye gittiklerini biliyordu.

Van ve Harry Liberya havaalanındaki bagaj konveyörünün yanında durmuş, hareket etmesini bekliyorlardı. Van yalnız olsaydı, burada gezinir, geçerken dükkândaki ıvır zıvıra bakar, fiyatlarına göz atmak için onları devirirdi. Aceleyle bagaj alım yerine gidip sığırlar gibi yemlerinin düşmesini beklemekten daha iyiydi. Ama Harry pilot anons yapar yapmaz ayağa fırlamış, Van'ın çöpünü işaret parmağıyla başparmağı arasına almak için eğilmiş ve aceleyle uçaktan inmişti. Van'ın onu takip etmekten başka çaresi yoktu.

Minneapolis Polisi'nde bir ortağı vardı. Adı Dedektif Bart Lively idi. Onu bir kez tanıdığınızda, evrenin ona böyle seslenerek bir espri anlayışı olduğunu fark ediyordunuz. Bart Lively saçındaki yangını söndürmek için hızlı hareket etmezdi.

Ve Van daha iyi bir uyum isteyemezdi.

Kendilerine verilen her soruşturmayı onun yönetmesine izin verdi. Onun ara sıra ortaya çıkan "önsezileri" dediği, çoğu memurun İç İşleri'ni aramasına neden olacak içgörü kıvılcımları? Bart bunları gerçek olarak kabul etti, metodik bir şekilde onun söylediklerinden geriye doğru çalışarak ilerledi ve kitaplara uygun zemin çalışmasıyla koruma sağladı.

Dört yıl önce, bir kadını ve üç çocuğunu dövmek için kullanılan lastik demirle ilgili bir "önsezisi" olduğu ve Bart'a onu nerede bulabileceklerini söylediği korkunç bir dava vardı: Mississippi'nin doğu yakasında, Üçüncü Cadde Köprüsü'nün altında. Katil açıkça bu silahı

suya çarpıp Meksika'ya doğru akacaktı ama başaramadı.

Sonra Minneapolis'in kuzeyinde terör estiren seri tecavüzcü ortaya çıktı. Van bir sabah uyandığında yüzünün aynadaki görüntüsü kendi yüzü kadar netti. Bu, kısa bir süre önce şehir merkezindeki Coelo, Schneider ve Calhoun hukuk bürosunun reklam panosunda gördüğü yüzün aynısıydı. Bart'a, DNA örneğini haklı çıkaracak kadar kanıt toplamak için kitaba göre hareket ettiğini ve avukatın suçlu olduğunu kesin olarak belirlediğini söylemişti.

Van'ın Bart'la paylaştığı son imgelem, cesedi Theodore Wirth Park'ta bir kros kayakçısı tarafından bulunan Jane Doe'nun kimliğinin belirlenmesine yol açtı. Van'ın bir anlık öngörüsü ona kadının ismini getirdi. Diş kayıtları doğruladı.

Bart ona bir önsezi getirdiğinde asla soru sormazdı. Sadece kaşlarını çatar ve araştırmasını pekmez kadar yavaş ve tamamen dürüst bir şekilde yürütürdü. Van, Bart'ı en yakın arkadaşı olarak görüyordu. İkisi iyi yağlanmış bir makine gibiydiler.

On sekiz ay önce Dateline'ı izlerken kalp krizinden ölene kadar.

Van onu ne kadar koruduğunu fark . Fısıltıları daha önce duymuş, bakışları fark etmişti.

Bunları, teşkilattaki az sayıdaki kadın cinayet masası dedektifinden biri olmasına bağlıyordu. Ancak Bart'ın cenazesinden sonra kızgınlık daha da arttı. Ortağı artık yanında olmadığından, her zaman saygılı görünen meslektaşları açıkça kaşlarını çatmaya, geçmesi gerektiğinde yolundan çekilmeyi reddetmeye, dolabına çöp ya da daha kötü şeyler bırakmaya başladılar. Bart toprağa verileli bir hafta olmamıştı ki, yanından geçerken bir üniformalının "Cadı" diye tısladığını duydu.

Bart'ın metodik zemin çalışmasının bir yere kadar gittiği ortaya çıktı; diğer dedektifler, o ve Bart'ın olağanüstü temizleme oranı sayesinde, onun hakkında her zaman şüphe duymuşlardı. Bart gidince, serbest kaldılar. Van altı ay sürdü.

Çok fazla olmadan önce birkaç ay daha. Kendini bir kez daha garaj satışı kıyafetler giyen ve saçlarını kilise tarikatına göre kestirmiş bir ilkokul öğrencisi gibi hissetti.

BCA'da açılan Cold Case işi bir nimetti ama Minneapolis-Saint Paul gibi dar bir bölgede kolluk kuvvetleri konuşuyordu. Yeni bir başlangıç yapmak istiyorsa temiz kalması gerektiğini biliyordu. İmgelemleri inkâr etmeye yemin etmişti ve BCA'da çalışmaya başladığından beri bu kolay olmuştu. Hiç görmemişti. Düzgün bir araştırma çalışmasıyla geçen koca bir yıl, gecenin köründe onu uyandıran tek bir dehşet verici vahiy bile olmamıştı.

Randall Devries davasına kadar.

Onun suçunu görmüştü, sonra da cinayetini. "İşte benimki," dedi Harry, onu şimdiki zamana çekerek, Liberya havaalanının bagaj teslimine. İfadesi bir nezaket göstergesiydi ve zaten elinde bavulu olduğu için onu geri çekmeyi amaçlıyordu. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu izliyordu.

"İşte benimki geliyor," dedi Van, ses tonu aşırı minnettarlık doluydu. Bir an paniğe kapıldı, Harry ona öyle bakmaya devam ederse aklından geçenleri okuyabileceği hissine kapıldı. Ama Harry artık onu izlemiyordu. Yakınlardaki bir ABD gazetesi yığınının bakıyordu, şöyleydi **Sweet Tea Serial Killer Strikes Again** üstte büyük basılmış.

Basının -en azından USA Today'in- "Tatlı Çay Seri Katili" olarak adlandırdığı kişi, son bir buçuk yıl içinde üç kişiyi öldürmekle suçlanıyordu. Üçü de etilen glikol içmişti - yerel Walmart'ınızdan satın alabileceğiniz kokusuz, renksiz, şeker kadar tatlı bir sıvı - tercih ettikleri içeceklerle karıştırılmıştı. Ayrıca her biri arkasında bir açıklama bırakmıştı. Van'ın okuduğu çoğu intihar notu gibi, mektuplar da kısa, kendine odaklı ve özür dileyiciydi.

İlk kurban Lester Dunne, Minneapolis'te spor kitapları üzerine uzmanlaşmış küçük bir yayınevinin sahibiydi. Öldürüldüğü sırada iki kez boşanmış ve bekârdı.

Ölüm. Sonbaharda Vikinglere tezahürat yapmanın ve yazın voleybol oynamanın yanı sıra Tayland'da tatil yapmaktan çok keyif alıyordu. Her Ağustos ayında saat gibi oraya giderdi. İkinci kurban, John Wilson, kağıt üzerinde daha az tuzluydu. Hayatı boyunca pek çok işte çalışmış ama öldüğü sırada bir fotokopi şirketinde satış elemanı olarak çalışıyormuş.

Dunne ve Wilson'ın iddia edilen intiharları Bart'ın ölümünden sonra ancak Van'ın Minneapolis Polis Teşkilatından çıkarılmasından önce meydana geldi. Departman şefi, ilçenin artan intihar oranını ele almayı amaçlayan zorunlu bir toplumsal müdahale zirvesi sırasında bu konulara değindi. Bu toplantı ve polisin herhangi bir ani ölüm durumunda izlemesi gereken standart protokol dışında, her iki vakaya da kolluk kuvvetleri müdahil olmamıştı.

Sonra iki hafta önce üçüncü kurban geldi. Patty Devries'in kocası.

Gwen Devries'in babası.

Randall Devries'in ölümü başlangıçta intihar olarak sınıflandırılmıştı. Ne de olsa Minnesota'da kış mevsimiydi. Devries'in kariyeri zirvede olabilirdi, ama yerel "İsa, beni götür" oranı da öyleydi. Ayrıca, buzlu çay ve etilen glikolden oluşan ölümcül bir kokteyl içmişti ve cesedinin yanında bir intihar notu bulunmuştu. Van, Devries'in ölümüyle ilgili kısa haberi okuduğunda, bölgedeki tüm polis şeflerinin gerekli toplumsal müdahale toplantısını düzenlemek için çabaladığını düşündü. Ancak daha sonra, polis işlerinde bazen olduğu gibi gezegenler aynı hizaya geldi ve Randall Devries'in ölümünün sadece intihar olmadığını değil, katilinin Lester Dunne ve John Wilson'ı da öldürdüğünü gösteren iki sürpriz bulgu ortaya çıktı.

Kosta Rika havaalanının içinde, Harry başını sallayarak -Van, yakındaki gazetede çıkan Tatlı Çay Katili manşetinin sansasyonel olduğunu düşündü. Bu ya da yanlışlık: cinayetlerden sadece birinde şekerli çay kullanılmıştı. Her iki durumda da, Harry'yle tanıştığından beri ilk kez, Van

kendini onunla aynı fikirde buldu. Ve son partnerinde gibi, bildiklerini onunla paylaşmanın bir yolunu bulup bulamayacağını merak ediyordu.

Durakları da hesaba katıldığında, Patty'nin telefonu havaalanından otele yolculuğun dört saat sürmesi gerektiğini söylüyordu. Altı saat sürmüştü. Etrafına bakmayı, yolculuğun neden bu kadar uzun sürdüğünü sorgulamayı hatırladığında - dağlardan okyanusa doğru yollar büyük ölçüde temizdi- Patty Kosta Rika'nın güzelliğinde yeniden kaybolacaktı. Renkler o kadar canlıydı ki onları tadabilirdi: sıcak limon güneşi, ormanın eski ve yumuşak salatalık yeşili, arka dişlerine karşı ekşi ahududu ve yabani üzümün şaşırtıcı bir patlaması olan çiçekler, hepsi denizin parıldayan bakışlarıyla tuzlanmıştı. Gwen onun yanında zevkle titriyor, bir ona bir buna işaret ediyor, Patty gibi kırsal alanın büyüüne kapılıyordu.

Liberya yerine San José'ye uçmak sürüş sürelerini üçte iki oranında kısaltabilirdi.

Patty uzun yolu seçtikleri için minnettardı.

Otel, Quepos'tan Manuel Antonio'ya giden ana yolun hemen dışında, ormanın içinde büyüleyici bir yerdi. Odalarına girer girmez Patty onu kasaya koydu. Dolaptan döndüğünde Gwen mayosunun içinde kıpırdanıyor, kendisini içeri davet eden minik kertenkele hakkında mutlu bir şekilde konuşuyordu. O anda, Patty son iki haftadır o kadar yabancı, o kadar beklenmedik bir şey hissetti ki, tanımlaması bir anını aldı.

Tamamen çekilmiş bir nefesti.

Kızını koruyabilecekti.

"Birlikte değiliz," dedi Harry resepsiyonun arkasındaki adama, az önce onlara rezerve edilmiş olması gereken iki bitişik oda ve birer yatak yerine, iki yataklı tek bir odanın onların adına rezerve edildiğini söyleyen adama.

"Anlıyorum," diye cevap verdi otel görevlisi, arkasında durduğu gül ağacından masanın yanında cüce gibi kalmıştı. Ellerini avuç içine aldı. "Ama korkarım ki otelimiz dolu."

Harry Van'a baktı. Ona gerçekten , henüz yapmadığı bir şeydi bu, bu seviyede değil. Mavi gözleri parladı, bakışları öylesine nüfuz ediciydi ki Van'ın nabızı hızlandı. Havaalanından buraya gelirken onunla neredeyse hiç konuşmamıştı ve şimdi sanki onu derinlemesine tanıyormuş gibi hissediyordu.

Kıpırdamadan durdu.

"Uykum hafiftir," diyerek büyüyü bozdu ve resepsiyon görevlisinin elinden anahtarı kaptı.

Van'ın kendini toparlaması bir saniye sürdü.

Odaları iyiydi. Yerler fayans. Yatak örtüleri doğal olmayan, kızgın bir margarin sarısıydı, parlaklıkları nemi ve böcekleri uzaklaştırmak içindi. İki hasır sandalyeli bir masa. Bir banyo. Van terden ve seyahat tozundan yapış yapış olmuştu. Bavulunu banyoya en yakın yatağın üzerine fırlattı, açıp mayosunu ve örtüsünü çıkardı. Açıklama yapmak için onları Harry'ye doğru tuttu ve sonra banyoya girip gözden kayboldu. Üzerini değiştirirken vantilatörü açtı, kendini alışılmadık derecede mahcup hissediyordu. Aralıklı olarak tıkırdadı ve sonra kapandı, tıkırdadı ve sonra kapandı.

Kadın dışarı çıktığında Harry yatağının köşesinde hantalca duruyordu. Yanında bir yığın katlanmış giysi duruyordu, muhtemelen mayo ve gömlek. Bavulu fermuarla kapatılmış, bavulluğun ortasına yerleştirilmişti.

"Hepsi senin," dedi.

Bir kez başını salladı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Adam mayosunu değiştirmeyecek miydi? "Eğer havuzun yanıdaysalar ..."
Sözünü yarıda bıraktı.

"mi?" diye sordu, kelimeleri kırılmıştı.

"Kontrol edeceğim."

Bir turist gibi davranmaya çalışarak dışarı çıktı ve Devries'leri havuzun içinde ve yanında buldu. Patty bir erişteyi suyun içinde sürüklüyor, Gwen'i suya atlaması için ikna ediyordu. Gwen sırtıyor, oyunun tadını çıkarıyordu. Üzerinden damlayan su, zaten birçok kez suya atladığını gösteriyordu. Van vücudunun gevşemesini istedi. Patty'ye bu kadar yakın olmak, onun bildiklerini bilmek zordu. Yine de bir iş yapmak için buradaydı. Bir şey unutmuş gibi başını salladı ve anne kızın havuzda olduğunu teyit etmek için otel odasına döndü.

Harry elini yüzüne sürerek, "Odalarını arayacağım," dedi.

Van şaşkınlığını gizlemeyi başardığını umuyordu. Patty'nin eşyalarını karıştıran kişinin kendisi olacağını düşünmüştü. Bu, Van'ın ziyaret etmekten çok mutlu olduğu, ama Harry gibi sıkı bir adamın Ted Bundy belgeseli gibi kaçınacağını varsaydığı, sıkıntılı bir etik alana giriyordu.

Ama o ısrar edince Van havuza döndü ve bir sandalyeye oturdu. Açık alanın üç tarafı sık ormanlarla çevriliydi. Otel dördüncü duvarı oluşturunuyordu. Gwen ve Patty hâlâ yeşil olan suyun içinde oynuyordu. Ya da su berraktı ve havuzun fayansları yeşildi. Van hangisinin doğru olduğundan emin değildi. Sinir sistemi, balçık ve yağmur ormanlarının yabancı kokularını, dinazor sesine benzeyen çığlıklarla kesilen uzaktaki trafiğin gürültüsünü, tepesinde uçan papağanların parlaklığını yerleştirmek için çabalıyordu.

Harry'ye her şeyin yolunda olduğunu söyledikten sonra dönerken otelin lobisinden Stephen King'in ciltsiz bir kitabını almıştı. Kitap, ikisi Van'ın seksenlerin sonu ve doksanların başında çıkan en iyi filmler olduğuna inandığı romanlardan oluşan bir koleksiyon olan Different Seasons'tı. Kanlı kalpleri olan sessiz karakter çalışmaları. O

parmaklarını kitabın tatlı pürüzsüzlüğünde gezdirdi ve kulaklarını Patty-and-Gwen istasyonuna ayarladı.

Devrieses'in diğer tarafındaki plaj sandalyelerini işgal eden çift dışında havuz alanı boştu. Öğle yemeği vakti yaklaşıyordu. İnsanlar muhtemelen turlarda ya da plajdaydı. Quepos ve Manuel Antonio, dolambaçlı bir okyanus yolu boyunca uzanan Key West tarzı otel ve restoranlardan oluşan bir kolyenin uçları olan sakin kasabalardı.

Harry sonunda elinde bir gazeteyle havuz alanına girdiğinde, üzerinde yumuşak yakalı bir polo tişört ve keten ya da başka bir yüksek bakım gerektiren kumaştan yapılmış gibi görünen bir pantolon vardı. Panama hasırından bir şapka yüzünü gölgeliyordu. Eğer çevrilecek bir kafa varsa, o da kafaları çevirirdi.

"İçeri mi giriyorsun?" Van onun yanındaki şezlonga çöktüğünde mırıldandı.

Havuzda doğru burnunu kırıştırdı. "Asla," diye güvence verdi Onu.

Van gülümseyerek yutkundu ve ona nasıl karar vereceğine dair zaman tanıdı.

Patty ve Gwen'in odasında ne bulduğunu, eğer bir şey varsa, ona anlatmak istiyordu. Anne ve kızı havuzda durmadan oynayıp gülüyorlardı ve arkalarında bıraktıkları dehşete dair hiçbir belirti vermiyorlardı.

"Bir silah," dedi Harry sonunda, gözleri suyun üzerinde gezinirken bileklerini oynatarak New York Times'ı açtı. Gazeteyi yanına almış olmalıydı, çünkü Van onu havaalanında ya da otel lobisinde görmemişti.

"Hayalet mi?" diye sordu kitabının sayfalarını çevirirken. ABD'den Orta Amerika'ya demirden bir yasadışı silah nehri akıyordu. Bazıları standart silahlardı, ama giderek daha fazlası hayalet silahlardı; montajı için çok az beceri veya alet gerektiren ve bitmiş silahın izini sürmeyi imkânsız kılan isimsiz kitlerden üretilmişlerdi.

Kaba bir şekilde başını salladı. "Dokuz milimetrelilik bir Glock'a benziyor. Eğer şanslıysa, o da bir tane gibi ateş eder."

"Dolu mu?"

Gazetesinin sayfalarını çevirdi. "Fişekte on beş, potansiyel olarak haznede bir tane."

"Bu kadar mı?"

"İşte bu kadar. Ya çok iyimser ya da çok saf."

Ya da çok korktu, diye düşündü Van ama söylemedi. Kör bir kadın Patty'nin kızını ne kadar çok sevdiğini görebiliyordu. Ona ıslıl ıslıl bakıyordu. Gwen, çoğu çocuk gibi, annesinin sevgisini fark etmemiş, güneşin doğuşu gibi doğal karşılamış görünüyordu. Gwen on dört yaşına göre kıvrımlıydı, kalın kalçalıydı. Van kızın zihinsel engelli olduğunu biliyordu, ama coşkusu dışında, hatta belki o bile değil -çocuğun tek bildiği tatilde olduklarıydı- onu diğer gençlerden ayıracak görünür bir işaret yoktu.

Patty'nin dosyasına göre, Gwen'in hamileliği normal geçmişti. Patty tüm randevularına gitmiş, doğum öncesi vitaminlerini almış, hatta doktoruna söylediklerine inanılacak olursa haftalık bir bardak kırmızı içkiyi bile bırakmıştı. Ancak doğum sırasında bir şeyler çok ters gitti. Gwen doğum kanalında sıkışmış, göbek bağı boğazına dolanmış ve ona verdiği hayatı geri çalmıştı. Cerrah acil sezaryen için geldiğinde, hasar tamamlanmıştı.

Van, John F. ve Robert'ın kız kardeşi Rosemary Kennedy'nin başına da benzer bir şey geldiğini okumuştı. Rosemary'nin annesi doğuma girdiğinde doktor hemen haberdar edilmişti ama yıl 1918'di. Grip salgını çok şiddetliydi ve doktor kendini hemen geri çekemedi. Hemşire, doktor gelene kadar çocuğu doğum kanalında kalmaya zorladı. Rosemary, Gwen'in kaderinde olduğu gibi güzel bir kadın olarak büyüdü, ancak muhtemelen doğum travmasının bir sonucu olarak pervasızdı. Vahşiliği babasına fazla gelince, babası ona gizlice lobotomi yaptırdı. Ameliyat başarısız oldu ve Rosemary'yi korkunç bir şekilde sakat bıraktı.

Van hikâyenin o bölümünü birkaç kez tekrar okumuştı, elleri öfkeden titriyordu.

Gwen'in ılığı Van'ı o ana geri getirdi. Bir böcek, uzun ve sinirli bir Şey suya düŐmüŐtü ama Gwen telaŐlanmak yerine sevinmiŐ, burnunu yüzen yaratığa doğru uzatmıŐtı. Böcek kenara ulaŐtıęında, iki eliyle kepeleyip yavaŐŐa havuzun kenarına bıraktı, kahkahası bulaŐıcıydı.

Van gülümsedi, bakışları kısa süre sonra havuzun diğer tarafında uzanan ifte kaydı. Kadın yüzüstü dönüyordu. Erkek arkadaşı ise Gwen'i ya da Patty'yi izliyor gibiydi. Ya da ikisini birden. Kitabı açıktı ama dakikalardır sayfayı evirmemiŐtı. Van onun yavaş okuyan biri olabileceğini düşündü. Kitabın adını çıkaramıyordu ama gizemli bir kitaba benziyordu. Korkudan hoŐlansa da, onun seçimini onayladı. Gizem kitapları en dürüst kitaplardı.

lm yaŐamla i içe geçirdiler, rol yapmadılar.

Yeşil bir tek parça kıyafetin üzerine siyah pamuklu bir örtü giyen kadın otelden çıktığında Patty derisinin kaslarından ayrıldığını hissetmiŐtı. Kadın soğukkanlılıkla pŐen ifte bakmış, gözleri Gwen ve Patty'nin üzerinde gezinmiŐ, sonra da otelin içine doğru dönüp elinde kalın bir ciltsiz kitapla geri gelmiŐtı. Patty de çifti izliyor, kadının büyük boy güneş gözlüklerinin arkasından onları inceleyip incelemediğini merak ediyordu. Patty kadının yüzünde tanıdaık bir Şeyler . Ama sonra siyah örtülü kadın ortaya çıktı ve Patty'nin dikkati lazerle ona odaklandı.

O kadın Patty için buradaydı.

Havuzda kalmak için her türlü özdenetim gerekiyordu. Patty Gwen ile oynamaya devam etmek zorunda kaldı, gibi davranmak zorunda kaldı.

Zihni dönüyor olsa da her şey normaldi. Eskiden "Ya olsaydı?" diye merak eden biriydi. Ya anne ve babası evli kalmak yerine boşanmış olsalardı, annesinin Çürükler büyüyor daha az sık sık ama daha muhteşem olarak Yaşlı mı? Ne Eğer Patty vardı Ailesinin onun için seçtiği kariyer olan eğitim yerine çocukluk hayali olan mimarlık okusaydı? Ya Randall Devries'in tecil mektubunu yazmasına yardım etmek yerine özel askerlik hizmetine geri çağırılmasına izin verseydi ve sonra kalışı onaylandığında sarhoş evlilik teklifini kabul etseydi? O kadar çok keşke vardı ki, hepsi de Gwen doğduğu anda bıçakla kesilmiş gibi temiz duruyordu. Ondan sonra başka keşke yok. Sadece "Tanrıya şükürler olsun." Tanrı'ya şükür Gwen hayatta kalmıştı ve Tanrı'ya şükür neşeyi biliyordu. Bu Patty için yeterliydi. Fazlasıyla yeterliydi - bu cennetten bir armağandı ve her gün titreyen bir kalple kabul ediyordu. Patty ilk günlerde serbest metin yazarlığı yapmıştı, Randall ise ilkökul öğretmenliği ve futbol koçluğu yapıyordu. Minnesota Girls Consolidated'ı yönetmek üzere askere alındığında, Patty'ye yazmak için gereken zamanı karşılayacak kadar para sağladığında, Gwen okuldayken çalışan bir çocuk kitabı yazarı olarak orta derecede başarı elde etti. Ünlü kitapların orta sınıf versiyonlarında uzmanlaştı; bunların çoğu yazarları tarafından yazılmıştı ve uzun bir süre önce ölmüştü:

J. D. Salinger, Mary Shelley, F. Scott Fitzgerald. Ödüllendirici bir işti ama çocuğunu büyütmek kadar tatmin edici değildi.

"Anne!" Gwen ağladı. "Bak!"

Patty dikkatini burnunu tıkayan ve yanaklarını şişiren ama sadece ağzını suyun altında tutan kızına çevirdi.

Havuzun diğer tarafında oturan kadının oluşturduğu yakın tehdide rağmen, Patty'nin gülümsemesi samimiydi. "İyi iş bebeğim," dedi.

Kızını korumak için her şeyi yapardı. Silahı bu yüzden almıştı.

Randall Devries'in futbol takımı bir ay önce şampiyon olduğunda, fotoğrafı tüm yerel haberlerde yer aldı. Kendinden geçmiş genç kızlar üzerine Gatorade dökerken sırtırken çekilen bu fotoğrafta oyuncular o kadar genç, o kadar canlıydı ki sayfada çatırdıyor gibiydiler. İki hafta sonra, ailenin hizmetçisi onu mutfakta ölü bulduğunda, gazeteler başka bir fotoğraf yayınladı: askeri vesikalık fotoğrafı. Bu fotoğrafta kasvetliydi, üniforması tertemizdi, omuzları dikti.

Bu makaleler onun kendi eliyle öldüğünü söylüyordu, Lester Dunne ve John Wilson için de aynı şeyi söylemişlerdi. Ölümünden kırk sekiz saat sonra ortaya çıkan iki sürpriz keşif olmasaydı her şey sona erecekti. Birincisi: her üç adamın da sağ kulaklarının üstünden bir tutam saç alınmıştı. Alınan parça küçüktü, belki bir inç kare. Daha küçük bir laboratuvar maymunu bunu fark etmezdi ama şans eseri aynı ajan üç cesede de otopsi yaptı ve hiçbir şeyi gözden kaçırmadı. O ajan Harry Steinbeck'ti. Dunne'in dosyasında ve sonra Wilson'ın dosyasında kesilmiş saçları fark etmişti. Devries'in cesedinde de aynı tuhaflığı bulması Cold Case'in devreye girmesi için yeterli olmuştu.

Özellikle de Ajan Evangeline Reed.

Dava ona verildikten sonraydı. On gün önce.

-İkinci keşfi de o zaman yaptı: Üç adam da Patty Devries'i tanıyordu.

İlk bağlantıyı ortaya çıkarmak kolaydı, insan bir kere aramaya görsün. Patty, Lester Dunne'in spor odaklı yayınevinde iki yıl boyunca serbest metin yazarlığı yapmış, Dunne'in sözde intiharından altı ay önce de bu görevi sona ermişti. Fotokopi şirketi satıcısı John Wilson'la olan bağlantısı daha fazla araştırma gerektirmişti ama Van, Patty'nin Dunne'i tanıdığını öğrendiğinde, kafasına sıkılacak bir kurşun tehdidi bile onu durduramazdı. Bu azim

John Wilson'ı istihdam eden Revolutionary Copying şirketinin zaman çizelgelerini ve makbuzlarını dijital ortama aktarmış olması, Wilson ile Patty arasındaki bağlantıyı nihayet ortaya çıkarmasını sağladı. Wilson, Patty'nin mahalledeki garaj satışı ilanlarının yapılmasını (ve sonra yeniden yapılmasını) istediği gün Revolutionary Copying'in Minneapolis'teki bir şubesinde tezgâhtar olarak çalışıyordu.

Üç görünür intihar, hepsi de tatlı zehir içerek. Üç adam da Patty ile bağlantılı.

Basın bu son olguyu bildiği yollarla ele geçirdi: bir polisin haber masasında çalışan bir arkadaşıyla konuşan eşiyile konuşması ya da alt düzey bir memurun biraz para karşılığında ilginç bilgiler takas etmesi. Hikayenin peşinden koşarlardı. Çocuk kitabı yazarı, düzenli kilise müdavimi, özel ihtiyaçları olan bir çocuğun annesi, yerel olarak ünlü bir koçun eşi? Manşetler kendi kendine yazıldı.

Medyanın kayıp saçtan henüz haberdar olmaması küçük bir merhametti.

Gwen, Patty ile aynı yatakta, tembel bebeği sıkıca tutmuş, usulca burnunu çekiyordu. Gwen kabus gördüğünde Randall ile Patty'nin arasına girerdi ama bu yıllar önce sona ermişti. Çocuğunun yanında, onun güvende olduğundan emin bir şekilde uyumak Patty'nin özlediğini bilmediği bir hazineydi. Gwen'i kucağına almamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Onu uyandırmamaya dikkat ederek kızının saçlarını okşamakla yetindi.

Bu bir süreliğine rahat uyudukları son gece olabilirdi. O kadının havuz başında ortaya çıkması resmen kaçtıkları anlamına geliyordu. Patty'nin bu işin başka türlü sonuçlanacağını, kolayca kurtulabileceklerini umması aptallıktı. Tek iyi haber, kadının ve yanındaki adamın

Patty ve Gwen'i izliyorlardı, rol yapmıyorlardı. Bu da Patty'nin zamanı olduğu anlamına geliyordu. Çok fazla değil, kesinlikle yirmi dört saatten fazla değil, ama tüm seçeneklerini düşünmek için yeterli. Aptal olmamak için yeterliydi.

Gazetelerin ve geride bıraktığı insanların onun hakkında ne söylediğini biliyordu.

Seri katil olmadığını da biliyordu.

Gwen'i buradan, kimsenin onları ya da geride bıraktıklarını bilmediği yeni bir hayata gizlice götürmek zorundaydı. Bir yolu olmalıydı. Uykunun kadife pençeleri içine batarken bir plan şekillenmeye başlamıştı. Uykuyla savaşmayı denedi - Randall'ın ölümünden beri onu takip eden o kâbusa geri dönemezdi - ama çekim çok güçlüydü.

Harry ve Van, Patty'nin resepsiyona herhangi bir arama ya da talepte bulunmadığını teyit ettikten sonra odalarına dönüp uyumaya hazırlandılar; ikisi de pijamalarını giyip yataklarına uzandılar ve kitaplarını açtılar. Van, Harry ile aynı odayı paylaşmaktan rahatsız olmadığını fark etti. Tüm telaşına rağmen, istikrarlı, yatıştırıcı bir vardı. Van bunun onu olağanüstü bir ajan yapan özelliklerden biri olduğundan şüpheleniyordu.

Birkaç dakika sonra Harry ciltli İkinci Dünya Savaşı tarihi kitabını kucağına yatırdı, böylece esneyebildi. Yorganın üstünde yatıyordu, ucuz ipekli malzemesi krem rengi keten pijama takımıyla arpışıyordu. Havuzda ve akşam yemeğinde giydiği kıyafetleri özenle katlamış ve tekrar kapalı olan bavulunun içine sokmuştu. Makosen ayakkabıları kapının yanındaki paspasın üzerinde askeri bir açıyla duruyordu.

Üç metre ötedeki aynı yatakta yatan Van, televizyonu amamayı başarmıştı ama bunun tek nedeni

İspanyolca konuşuyordu ve bunun tek tercihi olacağından endişeleniyordu. Bunun yerine Stephen King koleksiyonuna devam etmiş ve "Apt Pupil "i neden hiç sevmediğini hatırlamıştı. Şiddet çok kaçınılmazdı. Gördüklerine rağmen -ya da gördükleri yüzünden- umudu tercih etmişti. Onu arzuluyordu.

Ama romana sadece göz gezdiriyordu. Zihni, üç ölü adamı birbirine bağlayan ortaya çıkardığı diğer şey hakkında endişelenmeye devam etti ve bir dilin dış ağrısına dönmesi gibi ona geri döndü.

Üçünün de sapkın zevkleri vardı.

Daha doğrusu, tek bir sapkın zevki paylaşıyorlardı: hepsi pedofiliydi.

Dunne'nin arkadaşları ve ailesi arasında her yıl Tayland'a gittiği yaygın olarak biliniyordu, ancak bunun çocuk seks ticaretine katılmak için olduğunu sadece FBI biliyordu. Federaller için küçük bir çocuktı, daha büyük bir operasyonu çökertmek için hatta tutuluyordu. Ancak etilen glikollü kola şişesini içtiği sırada, şeytanlarını eve daha yakın bir yerde nasıl besleyebileceğini araştırıyordu.

Wilson hayatı boyunca sık sık hapisane sohbet odalarına girip çıkmıştır. Departmanındaki bir adli bilişim teknisyeninin yardımıyla Van, Wilson'ın ölmeden altı ay önce reşit olmayan kızlarla olan siber "iletişimini" gerçek dünyaya taşımaya başladığını keşfetti. Etilen glikolü, lise çocuklarına pazarlanan, zaten tatlı olan malt likörlü içeceklerden biriyle karıştırmıştı.

Randall Devries öldüğünde, kendisine güvenen bir düzineden fazla reşit takım oyuncusuna saldırmakla suçlanıyordu. Kanıtlar çok ağırdı. Ayrıca gazetelere çıkmak üzereydi. Eğer bir gün daha yaşasaydı, manşetler çok farklı olurdu. Patty, Dunne ve Wilson arasında keşfettiği bağlantı gibi, BCA tarafından bu davaya atandıktan sonra her üç adamla ilgili bu sağlam kanıtları ortaya çıkarmıştı. Hepsi resmi BCA dosyasına girdi.

Dava kendisine verilmeden önce adamların işlediği suçlara tanık olduğu gerçeğini atladı.

İmgelemleri küçük bir kızken, kendi canavarı yatak odasını ziyaret etmeye başladığında başlamıştı. Aşırı acıdan doğan bir hediye. Görüntüler sadece uykudayken geldiği için bunların sıradan kabuslar olduğunu sanıyordu. Sonra bir gün, bir benzin istasyonunda sigara alırken, kafası iyiyken ya da sarhoşken - o zamanlar ikisi bir arada oluyordu - sadece kabuslarından tanıdığı tanıdık bir yüz tepedeki televizyonda belirdi.

Adam çocuk ticareti yapmaktan tutukluydu. O gerçektir, bir rüya hayaleti değil.

Van uyurken adamın işlediği suçlara tanık olmuş ve bu onu çılgına çevirmişti. Benzin istasyonunun ortasında ağlamaya başlamış, adamın kelepçelenerek götürülüşünü izlerken büyük bir rahatlama hıçkırığı tutmuştu. Bu hayalleri yaratan onun hasta zihni değildi. Onlar gerçektir. Ve canavarlar durdurulabilirdi.

Ertesi gün bir kriminoloji programına kaydoldu. Orada işkencecisi gibi adamların

Dunne ve Wilson suçluların küçük bir bölümünü oluşturuyordu. Çoğunluktan uzak olsalar da en kötüleriydi onlardı. Masumiyetin hasatçıları. İmgelemlerinde beliren her suçluyu adaletle teslim etmek için özenle ve titizlikle çalışıyordu, ancak bunlar pedofil olduğunda iki kat daha fazla çalışıyor, "önsezilerini" her zaman Bart'la paylaşıyor, böylece birlikte onları durdurabiliyorlardı. Ancak Dunne ve Wilson, kanun onlara ulaşmadan ortadan kaldırılmıştı ve Wilson'ın ölümünden sonra imgelemleri durma noktasına gelmişti. Haftada bir görürken artık hiç görmüyordu. Çok minnettar olmuştu. Gözlerini kapatabiliyor ve korkunç görüntüler peşini bırakmıyordu. Farklı olma korkusu olmadan herkes gibi işini yapabiliyordu.

Ama sonra, üç hafta önce, anlamadığı nedenlerden dolayı, imgelemler yeniden başlamıştı.

Randall Devries'i hemen tanıdı. Takımı daha yeni şampiyon olmuştu. Yerel haberlerde her şey vardı. İlk başta, gördüklerinin bir imgelem olmadığına, sadece uyanık yaşamdan uykuya korkunç bir geçiş olduğuna, bu kadar arkadaş canlısı görünen bir adamın bu kadar çok kıza zarar vermesinin mümkün olmadığına kendini ikna etmeye çalıştı. Ama iğrenç zihinsel filmler gelmeye devam etti ve biliyordu.

Van bir ses çıkardı. Burada, şu anda, Kosta Rika'daki ortak otel odasında nefesi kesildi. Harry ona sorgulayan bir bakış fırlattı. O görmezden geldi. Bırakın onu ürküten şeyin kucağında açık duran kitap olduğunu düşünsün. Gerçeği anlamayacaktı. Ve bunun bir önemi de yoktu, çünkü Dunne ve Wilson gibi Devries de artık insan yasalarının erişemeyeceği bir yerdeydi.

"Bu gecelik bu kadar yeter mi?" Harry kitabını bir çırpıda kapatarak sordu. Yatağının başucundaki lamba yanıyordu, ama ona doğru eğilmişti.

Van kendi kitabını kapattı ve Harry'nin ışığını söndürdüğü anda onunkini de söndürdü. Her şey kararmadan önce son gördüğü şey, odanın kendi tarafındaki halının üzerinde duran boş muz cipsi paketi idi, ağzının dışında sarı kırıntılar vardı. Bunlardan hoşlanmayı beklemiyordu -hediyelik eşya dükkanında olsaydı mısır ya da patates cipsi alırdı- ama muz cipsinin bağımlılık yaptığı ortaya çıktı. O gevrek çiğnenebilir dokuyla ilgili bir şey. Dönüş uçuşundan önce bavuluna sıkıştırabildiği kadar çok sıkıştırmayı planladı.

Önümüzdeki yetmiş iki saat içinde yola çıkacaklarını tahmin ediyordu. Devries'lerin Kosta Rika tatili Randall henüz hayattayken planlanmış, sorumluluklarının en az olduğu yılın iki haftasına denk getirilmişti: bir şampiyonluktan sonra ve bir sonraki sezondan önce. Notlarını Van'a teslim eden polis memuru

-O zamanlar sadece Steinbeck'in kayıp saçı bulmasının bağlantılı olabileceklerini gösterdiği üç potansiyel intihar vakası olduğunu düşünerek Patty'nin

Haftalardır sosyal medyada, ailenin nihayet uzaklaşacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu paylaşıyor.

Van, Patty'nin üç kurbanla da bağlantısı olduğunu keşfedip amirine bildirdikten ve Patty'nin Gwen'i hâlâ ülke dışına çıkarmaya niyetli olduğu ortaya çıktıktan sonra, Minneapolis Polisi Bayan Devries'i sorgulamak üzere çağırmıştı. Harry ve Van'ın sorgulama sırasında camın diğer tarafında oturmalarına izin verilmişti. Patty görünüşte yas tutan bir dul gibi görünüyordu, ama kadının gözlerinde keskin bir şeyler vardı, diye düşündü Van, gözleri sürekli cama kayıyordu. Patty polise yeni bir şey söylemedi. Cenaze törenine devam edeceğini doğruladı ardından Kosta Rika'ya uçacaktı çünkü Gwen'i tüm gazetecilerden uzaklaştırmak iyi olacaktı.

Ancak bir pandemi sırasında bir kadın her yerde çalışabilirdi, özellikle de yazarsa. Patty'nin Minneapolis'e dönmeyeceği konusunda ciddi endişeler vardı, özellikle de Kosta Rika'nın uzaktan çalışma vizeleri yakında gerçeğe dönüşecekken. BCA adli tıp laboratuvarı onu vakalarla ilişkilendirecek yeterli kanıt bulana ya da bulamayacaklarını anlayana kadar ona göz kulak olmak Van ve Harry'nin göreviydi.

Van ikincisinin olacağından şüpheleniyordu.

Ya da belki de bu sadece bir umuttu. Üç pedofili öldürmekle suçlanan kadın hakkında karışık duygular beslediğini söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olurdu.

Işıklar sönmüş olsa bile, Van Harry'nin gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Buna çok yakın olduğunu mu düşünüyordu? Dosyasını okuduysa, öyle düşündüğüne bahse girerdi. Ve haklı da olabilirdi. Bir yandan uykuyu arzularken, bir yandan da onunla savaşmaya çalıştı. Ay ışığının çıplaklığında kendini, imgelemlerini açığa çıkarma riskini almak istemiyordu. Ama Randall Devries'in ölümünden beri, iki haftadır gece boyunca uyumamıştı. İmgelemler o zaman kesilmeliydi; daha önce suçlu yakalandığında ya da öldüğünde hep kesilirdi, ama Devries'te öyle olmamıştı. Hayaller daha da şiddetlenmişti.

Uyku vaadi onu boğmaya başladığında son düşüncesi, karaya çıktıklarından beri onu avlayan şeyin tekrarıydı: Başka ajanları olsaydı bizi asla göndermezlerdi.

Kabus hep aynıydı.

Randall Devries'in son Disney filminin parlak kırmızıları, pembeleri ve sarılarıyla süslenmiş yatak odasına girmesini kapana kısılmış ve görünmeden, kapının bir tarafına yaslanmış bir şekilde izlemek zorunda kaldı.

Gwen'in yatak odası.

Çocuk ikiz yatakta uyuyordu, battaniyeleri atılmıştı ve ağzı açıktı.

Randall ona doğru kaydı. Omuzları aldığı ağır nefesle şişiyordu.

Her seferinde Randall'a durması için bağırdı. Şaşırtıcı bir şekilde, bir keresinde döndü. Yüzünü profilden gördü. Bir an geçti. Onu duraklatan şey tekrarlanmayınca, yatağa doğru adım attı ve Gwen'e doğru uzandı.

Van daha tam olarak uyanmadan yatağının yanında duruyordu, kalbi kaburgalarına çarpıyor, eli belinde olmayan silahı arıyordu. Oda karanlıktı, ay ışığının tek bir dilimi panjurdaki eğik bir çıtanın arasından süzülüyordu.

Bir otel odasıydı. Kosta Rika'da. Harry Steinbeck ile.

Sırtını ona dönmüş, bir bacağını yastığın üzerine atmış, mışıl mışıl uyuyordu. Hiç ses çıkarmamış olmalıydı.

Titreyerek yavaş bir nefes aldı. Güvendeyim. Büyüdüm. Özgürüm. . Büyüdüm. Ben özgürüm. Patrick

ona sakinleştirici mantrayı öğretmişti.

Harry'yi uyandırmak istemiyordu. Bir plaj havlusu ve oda anahtarını kaptığı gibi koridora çıktı. Dışarıya, gecenin mürekkebine doğru yürüdü ve daha önce oturduğu şezlonga çöktü. Derin, yabancı orman onu çevreliyordu. O kadar yoğun görünüyordu ki, on adım atsa arkasındaki otelin ışıklarını göremeyeceğini hayal etti. Böcekler ve gece avcılarıyla dolup taşan, bitkilerin uzandığı, yaşamlarının gücüyle inlediğı bu orman canlı hissettiriyordu. Gözleri kalınlığı delmeye çalıştı. Onu izleyen neydi?

Ama o bunu hep merak etti. Tetikte olma hali hiç . Bunu hatırlayınca içine bir ıssızlık çöktü, iliklerine kadar işleyen, acı veren bir yalnızlık. Ormandan gelen gürültülü bir çatırtı onu geri çektiğinde Van kendini buna yenik düşerken buldu. Çılgınca bir an için Patty'nin elinde hayalet silahıyla ortaya çıkıp Van'a doğrultmasını bekledi.

Van doğruldu, kalbi güm güm atıyordu. Sesi duyduğu noktaya gözlerini kırptırdı.

İlk başta hiçbir hareket yoktu. Sonra aniden uyuz, patiska bir kedi ortaya çıktı. Kedicik yeşil fenerlerini Van'a doğru tuttu ve birkaç saniye boyunca onu inceledikten sonra sandalyesine zıpladı. Sanki birbirlerini çok eskiden tanıyorlarmış gibi Van'ın bacaklarının arasına yerleşti. Kedicik ön patisini yalamaya başladı, mırıltısı ani ve şiddetliydi. Hayvan muhtemelen pirelerle ya da daha kötüsüyle kaplıydı ama Van yine de gülümsedi.

"İyi geceler," dedi havluyu kedinin vücuduna örterek. "Tahtakurularının ısırmasına izin verme."

O sessiz anda, sonunda gerçeğı kabul etti.

Patty'yi hapisten uzak tutmak için her şeyini feda edebilirdi.

"Kahve?"

Van irkilerek uyandı ve uykunun tam olmayan ağlarını itti. Kedi artık kucağında değildi. Harry başında dikiliyordu, yakışıklı yüzünde endişeli bir ifade vardı. Kırıksız bir gömlek ve ütülenmiş bir pantolon giymişti. Elinde, vücudunun ihtiyaç duyduğu kafein miktarına göre çok küçük, lokanta beyazı bir kahve fincanı tutuyordu. Kabul etti. Koku inanılmazdı; taze çekilmiş kahve çekirdekleri ve zengin, topraksı bir şey. Kokuya "kir-çikolata" diyordu; kendi kendine gülümsedi ve pazarlama işinde olmamasının iyi olduğunu düşündü.

"Teşekkürler," dedi ilk yudumundan sonra, gözleri mest olmuş bir şekilde kapalıydı. "Buradaki kahve hakkında şaka yapmıyorlar, değil mi?"

Harry onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Bütün geceyi burada mı geçirdin?"

"Bütün gece değil."

Onun bunu çiğnediğini görebiliyordu. Otel üniforması giymiş bir işçi elinde uzun bir ağla göründü. Havuzdan küçük kahverengi yapraklar toplamaya başladı. Van, Harry'nin başka bir soru sormasını bekledi, güneş henüz ağaçların üzerinde olmadığı halde günün nasıl da ılık olduğunu, havanın nasıl da yasemin gibi koktuğunu düşündü. Sonunda, Harry'nin burnunu sokmayacağını anlayacak kadar zaman geçti. Harry'nin iyi özelliklerinin bir listesine başlaması gerekip gerekmediğini merak etti.

Artık boş olan kahve fincanını -daha fazlası varken yudumlamaya gerek yoktu ve daha fazlası olduğunu varsayıyordu- aralarındaki masaya bıraktı ve boynundaki kızgın kırmızı düğümden irkilerek kollarını gökyüzüne doğru uzattı.

"Nasıl uyudun?" diye sordu.

Omuz silkti. Ayağa kalktı. Kahve fincanını aldı. "Devries'ler otelin restoranında kahvaltı ediyorlar."

"Biz de yapmalı mıyız?"

"Muhtemelen hayır. Dün bizi havuza götürdü."

"Biliyorum."

Birkaç dakika boyunca sessiz oturdular. Şezlonglarının altında iki sıra halinde karıncalar yürüyordu; bir grup elleri boş bir şekilde ormana doğru ilerliyor, diğeri ise sırtlarında dengeledikleri sulu yaprak dilimleriyle ormandan çıkıyordu.

"Adamlar canavardı," dedi Harry sonunda. "Üçü de."

Bu, Van'ın başını o kadar hızlı kaldırmasına neden oldu ki boynundaki çatlak ateş püskürdü. Harry'nin raporunu okumuş olmasına şaşırmamıştı. Bu kadar titiz bir adam mı? Okumamış olsaydı şaşırdı. Onu şok eden şey, Dunne, Wilson ve Devries'i düşünürken zihninde kullandığı kelimenin aynısını kullanmış olmasıydı.

"Evet, ," diye kabul etti. "Canavarlar."

"Böyle adamlar asla rehabilite olmaz," dedi, yüzü gergindi. "Asla."

Kadın salladı ama adam görmedi. Dönüp kahve fincanını içeri götürdü. Kadın da onu takip etti. Kahvaltıyı otel odalarında yaptılar; kadın pencerenin kenarında durmuş üç granola çikolatasını mideye indirirken, adam bir meyve tabağı yedi, boğazına bir peçete dayadı, kavun ve ananası bir cerrah titizliğiyle çatalına bastırdı. Sabahın geri kalanını odalarında çalışarak geçirdiler ve sonra öğle yemeğini restoranda yediler, bu yüzden Patty Gwen'i bileğinden tutarak yanlarından geçerken sürekli otelin ön kapısına doğru bakıyordu. Van ve Harry'yi henüz fark etmemişti ama resepsiyon görevlisi fark etmişti. Patty'nin gözlerini kaçırdığı bir an boyunca Van'a başını salladı.

"Kalacak başka yerler soruyor," dedi Van. "Ona burada sadece yirmi dört saat daha ihtiyacımız var." Van Harry'ye bön bön baktı. "Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Bizi aşağı göndermeden önce tüm kanıtlar benden geçti. Yola çıkmadan önce benim bulmadığım hiçbir şeyi bulamayacaklarını biliyordum."

Bu küstahlık değildi. Bir gerçeği ifade ediyordu. Van bunu da listeye ekledi. "Patty'yi Randall'ın ölümüne bağlayan bir şey yok mu?"

"Ölümlerden herhangi birine," dedi. "Üçüyle de tanışmış olması dışında, ki bu da korkunç bir tesadüften başka bir şey değil gibi görünüyor. Buraya durum tespiti için geldik ama benim profesyonel görüşüme göre bu olay üç intihar olarak kapanacak."

Van, Patty'nin kızına nasıl baktığını düşündü.
Acımasız bir zevk hissetti.

"Ama daha önce de yanıldığım oldu," diye devam etti Harry.

Van ona vurmayı düşünürken garson belirdi ve aralarına iki tabak koydu. Harry'nin gözleri telaşla açıldı. Van paylaşabilecekleri otantik Kosta Rika yemekleri istemiş, Harry'nin itiraz etmesine fırsat vermeden hemen istemişti. Normalde maceraperest bir yiyici değildi, ama o muz cipsleri onu tahrik etmişti.

"Bu da ne?" diye sordu sevinçle ellerini çırparak. Tabaklardan birinde çıtır çıtır muzlu krepler, yanında da erimiş peynir damlayan kuru fasulye vardı. Diğer tabak kızarmış bir balığın altına gömülmüştü, sönmüş göz küresi Harry'ye bakıyordu.

"Patacones," dedi garson, kızarmış sarı halkaları gösterdikten sonra pirinç ve fasulyenin yanındaki balığı işaret etti. "Ve bu da bugünün spesiyali. Gallo pinto ile taze kızarmış kırmızı balığı."

Van balığı görmezden geldi. Sınırları vardı. Yine de patakonlar tam ona göre görünüyordu, bu yüzden sarı bir disk aldı. O kadar sıcaktı ki hemen düşürdü ve parmak uçlarına üfledi. Parmaklarının soğumasına fırsat vermeden tekrar uzandı ve bu kez tırnaklarıyla muz çemberini kavrayıp kuru fasulyenin içine daldırdı. İlk ısırık ağzına geldiğinde inledi. Tatlı, çiğnenebilir bir nişasta çemberinin üzerinde kremisi, tuzlu fasulye.

"İyi mi?" Harry sordu.

Cevap vermedi. İkinci ısırığını almakla meşguldü.

"Balığı dene," dedi, çiğnerken bir an suçluluk hissetti.

"Bir keresinde bir yıl boyunca hiç uyumamıştım," dedi onun yerine, ses tonu ciddiye.

Van'ın gözleri ona dikildi. Çatalıyla balığa doğru uzandı. Yanağını dürttü, hafifçe vurdu ve sonra çatalını geri çekti.

"Kulağa zor geliyor," dedi bir ağız dolusu patacone'un etrafında kaşlarını çatarak. Adamın ne yaptığını biliyordu ve bundan hoşlanmamıştı. Onun hakkında giderek artan olumlu görüşünü geri çekti.

"Zordu," dedi basitçe. "Beni biraz delirtti."

Sözlerinde herhangi bir suçlama yoktu. Kadın biraz rahatlardı.

"Seks işçilerini öldüren bir adam vardı." Harry suyunu yudumladı. "Yaklaşık beş yıl . Her zaman bıçak kullanırdı ve hiçbir zaman otuz kereden az bıçaklamazdı. Kadınlardan birini doksan yedi kez bıçaklamış. Her organını delmiş."

"Hatırlıyorum," dedi Van. Basının katile verdiği ismi kullanmazdı ama o sırada Minneapolis Polisi'nde çalışıyordu. Bütün cinayet masası dedektifleri adamı yakalayan kişi olmak istemişti.

"Fiziksel kanıtlar beni etkiledi. Cesetler sıralanıyordu ve bunu kimin yaptığını anlayamıyordum. Onu durduramadım."

"Ama sen yaptın," dedi Van, yarısı yenmiş patacón'unu bırakarak. Gazeteler davayı çözen kişiden sadece BCA özel ajanı olarak bahsetmişti ama Minneapolis Polisi'ndeki her dedektif Harry Steinbeck'i tanıyordu. "Her şeyi açığa çıkardın."

Harry parmağını terleyen su bardağında gezdirdi, yüz ifadesi acılıydı. "Tamamen açık değil. Altı masum kadın öldükten sonra olmaz. Ondan sonra asla tamamen açık olamazdı." Başını iki yana salladı. "Katil son kurbanında bir parmak izi bıraktı. Bunu yapması aptalca bir şanstı, benim bunu yakalamam da aptalca bir şanstı."

Van, Harry'nin neyin peşinde olduğu konusunda yanılmıştı. Uykusuzluğunun ardındaki hikâyeyi araştırmıyordu. Harry

ona gösteriyordu. Eğer bu işte , eğer gerçekten ortaklarsa, şimdi ona kendisinininkini göstermenin tam zamanıydı.

"Tuzu uzat," dedi.

Harry ve Van'ın Patty üzerindeki baskıyı azaltmak için yapabilecekleri şeyler vardı, ama ikisi de bunları keşfetmeye istekli görünmüyordu. Bunun yerine havuz kenarında oturup kitap okuyormuş gibi yaptılar. Patty ve Gwen odalarında kaldılar ama Van ve Harry'nin görüş alanından geçmeden otelden ayrılamıyorlardı.

Van, Harry'ye o kadar yakın oturuyordu ki, telefonu çaldığında ve Harry verdiğiinde, bir kadınla konuştuğunu duyabiliyordu. Cevapları kesik kesikti, konuşma kısaydı. Telefonu kapattı.

"Onu Randall Devries'in ölümüyle ilişkilendirecek bir şey yok. Eve gidebiliriz."

Van öyle rahatlamıştı ki, bir an için şarkı söyleyecekmiş gibi hissetti. Patty'nin özgür kalabileceğinin onaylanmasının onu bu kadar etkileyeceğini bilmiyordu. Kendine yalan söylüyordu.

Harry onu izledi. "Patricia Devries'i erken ölümle ilişkilendirecek bir şey yok yani. Kızına bakmadık." Ses tonu araştırmacı ve sorgulayıcıydı. Van'ın bu konuda ne düşündüğünü bilmek istiyordu.

Gözlerini kırptırdı. Harry "biz" demişti, ama sadece o vardı. "Yapacak mısın?" diye sordu. Dudakları aniden kurumuştı. Onları yaladı.

Harry'nin omzu seğirdi. Artık ona bakmıyordu, onun yerine yüz mil öteye bakıyordu. "Ben değilim," dedi.

"İntihar olabilir," dedi Van, intihar olmadığını biliyordu, Harry'nin de aynı şeyi bildiğini biliyordu ama ona bir çıkış yolu öneriyordu. "Her üç durumda da."

Harry başıyla onayladı. Konuşurken sesi her zamankinden daha derin, gırtlaktan . "Ya da iki vakada intihar olabilirdi."

"Mights", ne tür bir kolluk kuvveti olduğunuza bağlı olarak farklı şekilde iniyordu. Van, Harry'ye nasıl ineceklerini görmek için bekledi.

"Bilmek zorundayım," dedi sonunda.

Van onun da öyle olduğunu fark etti. Yine de Harry'yle aynı bilginin peşinde olduğundan şüpheliydi. Harry Randall'ı kimin öldürdüğünü bilmek istiyordu.

Van bunu zaten biliyordu.

Patty de öyle. Ne de olsa cinayeti o işlemişti. Ön kapı açıldığında Randall son çırpınışlarını yapıyordu, not yerindeydi. Van, Patty'nin girişine tanık oldu. Patty bir an için kocasının kendi kusmuğunun içinde çırpınışını izledi. Gözleri katile kaydı. Ve sonra dışarı çıktı.

Van, kâbusların -Randall öldüğüne göre artık öyle sayılırdı- durmamasının nedeninin Patty olduğundan emindi. Patty ile Van arasında bir bağ vardı, imgelemlerden kalan bir şey, ödenmemiş bir borç. Van bunu ele alması gerektiğine inanıyordu, yoksa Randall'ın işlediği suçların ve ardından işlediği cinayetin yinelenen görüntüleri asla durmayacaktı.

Van, "Teli ben takacağım," dedi.

Harry başıyla onayladı. Van'ın ikisinin de düşündüğünü umduğu şeyi, yani ne duyarlarsa duysunlar hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylemiyordu.

Patty ve Gwen yine de serbest kalacaktı.

Patty otel odasının kapısına bakan bir sandalyeye oturdu, tabancayı tutmaktan kolu o kadar yorulmuştu ki diğer kolunu tabancayı desteklemek için kullanıyordu. Filmlerde çok kötü gösterdikleri şeylerden biri de buydu, tabancanın ne kadar Tanrı vergisi bir ağırlığa sahip olduğuydu.

Önemli değildi. Patty'nin daha fazla beklemesi gerekmeyecekti. Randall'ın ölümünden beri avlanmış bir hayvan kadar delirmişti - "cinayet" kelimesini kullanmaya dayanamıyordu, ama bunun ne olduğunu biliyordu- ama korkarak yaşamamanın iyi tarafı, içgüdülerini artırmasıydı. Onları bilimin ya da Tanrı'nın öğretilerinin mümkün olduğuna inandırdığı şeylerin ötesine taşıyordu. Randall'ın ölümünden sorumlu olan kişi bugün kapıdan içeri girecekti. Patty bundan emindi. O kadar emindi ki Gwen'i bir günlük kampa göndermiş, gizlice arka kapıdan çıkarmıştı. Yabancıların kızını almasına izin vermek zordu ama çocuğun zaten olduğundan daha fazla korkmasına izin vermeyecekti.

Ayrıca hayatının geri kalanını omzunun üzerinden bakarak geçirmeyecekti.

Kapıya hafifçe vuruldu. Rahatlama Patty'nin damarlarında ılık bir su gibi aktı. Daha fazla korkması gerektiğini biliyordu ama öyle ya da böyle bu iş sonunda bitecekti. Randall'ın katiliyle yüzleşecekti. Randall'ın neden öldüğünü kesin olarak öğrenecekti. Daha da önemlisi, kendisinin ve Gwen'in tehlikede olup olmadığını öğrenecekti.

"İçeri gel," dedi.

Patty'nin ağzından istemsiz bir inilti çıktı. Bu anı hayal etmek vardı, bir de yaşamak vardı. Silahı nihayet doğru nişan almıştı.

Bart hâlâ hayattayken Van sisteme güvenebilmişti. İmgelemler neredeyse dayanılmazdı, ama onları paylaşabileceği biri vardı, sadece yoğunlaştırılmış bir biçimde bile olsa. Bart onları taşımasına yardım etti ve sonra da canavarları yakalamasına yardım etti. Suçlular parmaklıkların arkasına geçince, imgelemler de durdu. Bir sonrakine kadar.

Ama sonra Bart öldü.

Ölümünden sonra gördüğü ilk imgelemde Lester Dunne vardı. Van çığlık atarak ve kusarak uyanmıştı. Cinayeti normal kanallardan çözmeye çalıştı ama bu onun davası değildi ve bir türlü harekete geçiremedi. Her gece imgelem geri dönüyor, gittikçe daha grafik hale geliyordu. Her sabah Bart'sız bir güne daha uyanıyordu. Bu onu çıldırtıyordu.

Dunne'u öldürüp intihar süsü verecek kadar çılgın.

Bu sayede imgelemleri iki ay boyunca dinlendi, iki ay boyunca tatlı bir rahatlama yaşadı. Ama sonra John Wilson kâbuslarında ortaya çıktı ve Lester Dunne'a yaptığını ona da yaptı. İkinci sefer daha da kolaydı ve bu onu dehşete düşürdü.

Tacizlere dayanamayarak Minneapolis Polis Departmanından ayrıldı ama aynı zamanda kalırsa, kanunları eline almaya devam ederse olacaklardan korkuyordu. Manzara değişikliği işe yaramış gibi görünüyordu. İmgelemler durdu. Ve BCA'da işe başladığında, en azından hemen geri dönmediler. Neredeyse bir yıldır temizdi. Bunun sonsuza dek süreceğini umuyordu ama üç hafta önce Randall'ın yer aldığı görüntüler başladı. Van o zaman Patty Devries'in Dunne ve Wilson'la da tanıştığını bilseydi, Randall'ın peşinden asla gitmezdi.

Ama çok geç olana kadar bunu bilmiyordu.

İki hafta önce gözlerini kapatıp onu Gwen'in yatak odasına girerken görene kadar yedi gün boyunca bu hayallerle acı çekmişti. Bu dayanılmaz bir şeydi. Dunne ve sonra Wilson'la yaptığı gibi içeri girip çıkmaya niyetlenmişti. Gwen'in okulda, Patty'nin de o gün için yazı yazdığı kafede olması gerekiyordu ve Devries'lerin hizmetçisinin cinayetten iki saat sonra gelmesi planlanmıştı. Van bunu özellikle planlamıştı, böylece Randall'ın cesedini Patty'nin -ya da daha kötüsü Gwen'in- bulması gerekmeyecekti.

Van'ın Patty'nin o sabah kahve dükkânı yerine rahibe gittiğini bilmesine imkân yoktu. Van ölmek üzere olan Randall'ın başında dikilirken Patty'nin mutfağa gireceğini tahmin etmesine imkân yoktu. Patty kusmuğun ekşi tadını duyunca burnunu kapatmış, kocasının kıvranan bedenine bakakalmış, sonra da mutfak kapısını arkasından kapatıp uzaklaşmıştı.

Van o zamandan beri giyotinin düşmesini bekliyordu.

Patty'nin doğruca polise gideceğini düşünmüştü. Ama Patty gitmemişti. Sonra gazeteler haber yaptı Randall'ın ölümünü intihar olarak değerlendirdi. Sonunda Patty'nin sorgusu başladı, Van camın diğer tarafında görünmez bir şekilde Patty'nin mutfakta ölmek üzere olan kocasıyla birlikte olan yabancı kadından bahsetmesini . Patty hâlâ bir şey söylemeyince, Van onun akıl sağlığından şüphe etmeye başladı.

Gerçekten Devries'lerin mutfağında mıydı? Patty onu gerçekten görmüş müydü?

Ama sonra Patty havuz başında Van'la göz göze geldi, Randall'ın ölmek üzere olan cesedinin başında birbirlerine baktıklarından beri ilk kez göz göze gelmişlerdi ve Van anlamıştı. Patty, Van'ın kocasını öldürdüğünü görmüştü ve bu konuda sessiz kalmayı tercih etmişti.

Van sadece nedenini bilmiyordu.

"Buna ihtiyacın yok," dedi Van, Patty'nin otel odasına girip kapıyı arkasından kapatırken.

" değil mi?" Patty sordu.

Van başını salladı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Patty tabancayı düşürdü. Çok ağırdı ve sadece silah da değildi. Randall'ı o sabah erkenden Gwen'in odasından çıkarken gördüğünden beri, son iki haftadır taşıdığı her şeydi. Sersemlemişti. Donmuş. Ve kocasıyla yüzleşmek yerine

Gwen'in odasına koşup çocuğuna duymaya dayanamadığı soruyu soran Patty, Randall işe, Gwen okula gidene kadar beklemiş ve sonra kilisesine . En kötü korkularını anlattı. Rahip Randall'la birlikte danışmanlık almalarını nazikçe önerdiğinde Patty başını sallamıştı ama işini şansa bırakmayacağını biliyordu. Toplanmak için eve dönecekti. Eğer ona kalsaydı, Gwen babasını bir daha asla görmek zorunda kalmazdı.

Randall'ın öldürüldüğünü görmesi büyük bir şanstı.

Ya . . .

Ama bu düşünceyi daha oluşmadan bastırdı. "Gwen'e zarar verdiğini biliyor muydun?" Van sordu.

Patty'nin yüzü vıcık vıcık oldu. Başını salladı, sonra burnunu karıştırdı. "Ama sadece o sabah, yemin ederim. Ondan önce hiç şphelenmemiştim. Kim kocası hakkında, her gece yanında uyuduğu adam hakkında böyle bir şey düşünebilir ki?"

Van bekledi.

"Buraya bizi öldürmeye geldiğini sanmıştım," diye devam etti Patty. "Ama şimdi, sanırım sen bir polis memurusun. Bu doğru mu?"

Van'ın ağzı gerildi. " gibi bir şey."

"Onu ben öldürmedim ama ölmeyi hak etti," dedi Patty, peşini bırakmayan kâbusları düşünerek. "Bundan emin olabilirsiniz."

"yleyim." Van'ın eli gömleğinin altında kayboldu. Kayıt cihazını kapattı. Bu yolculuk için kendilerine eski ekipmanlar verilmişti, kıdemli subayları neye ihtiyaç duyacaklarını ya da bulundukları yerin teknoloji aralığının ne olacağını bilmiyordu. Van minnettardı. "Beni gördüğünü neden polise söylemedin?"

Birbirlerini incelediler, Kosta Rika'da bir otel odasında iki kadın uzay ve zamanın ötesinden birbirlerine bakıyorlardı, hem parlak hem de kafa karıştırıcı bir gerçek ikisini birbirine bağlıyordu.

Patty mutfağındaki kadını intikamcı bir melek olarak hayal etmişti; Patty'nin evini şeytandan kurtarmak için gönderilmişti.

Şimdi ona baktığında, yanıldığından o kadar da emin değildi. Derin bir iç çekti, gülümsemesi buruşuktu. "Hanımefendi, şimdi sizi görebiliyor muyum bilmiyorum."

Van başını salladı, yüzü gülümseme ya da acı gibi bir şeyle gerilmişti. "Güvendesin, büyüdün ve özgürsün."

Patty çenesini eğdi, gözleri sorguluyordu.

"Bulacak bir şey yok," diyor Van. "Seni ya da beni Randall'a ya da diğer ikisine bağlayan hiçbir kanıt yok."

Patty kucağındaki silaha baktı. Eğer Minneapolis'te olsaydı, Randall'ı öldürmek için kullanacağına inanıyordu. "Teşekkür ederim."

Van, "Basının sizi hâlâ rahatsız edebileceğini söylediğim için üzgünüm," dedi.

"Eğer bizi bulabilirlerse," diye yanıtladı Patty, gözlerinde bir ışıkla.

Eğer Van bu ifadeye bir isim verecek olsaydı, buna "şiddetli neşe" derdi.

Van, Patty'nin otel odasının dışına çıktı ve birkaç dakika kapıya yaslandı. Tanımadığı bir kadın olan Patty'ye karşı aşk gibi bir şey hissetti. Çok güzel görünüyordu. Çok güçlü. Van tişörtünün altından uzanıp kabloyu tekrar açtı. Harry'ye döndüğünde, teli çıkarmadan önce ondan izin istedi. Listesine eklenecek bir şey daha vardı. Harry yavaşça aletin bandını çözerken, Patty ona neyi kabul edebileceğini düşündüğünü söyledi. Patty, Randall'ın Gwen'i taciz ettiğini biliyordu ama bunu ancak o sabah öğrenmişti. Onu öldürmemişti, Gwen de öldürmemişti.

Van, Harry'yle bir süre birbirlerinin yanında bu şekilde, bilmesi gerekenler temelinde hareket edeceklerinden şüpheleniyordu. Yine de bir kaşıntı hissetti. Bunun bir umut olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Onunla tekrar çalışabileceğine dair bir umut. Bir gün aralarında farklı şeyler olabileceğine dair umut.

Harry onun hikâyesini , sonra da kaseti dinledi.

"Çok ani bitiyor," dedi, çatık kaşları ona Bart'ın bir davaya dalmadan önceki halini hatırlatıyordu.

Van omuz silkti.

Harry ona baktı, gerçekten baktı, tıpkı otelin resepsiyonunda yaptığı gibi. Ama bu sefer bundan hoşlandığını fark etti, yine de ona öldürdüğü üç adamdan bahsedebileceğine inanmıyordu, aldığı saçın bir ödül olmadığını (Yüce Tanrım, asla bir ödül değil), onun yerine hayatlarını aldığı insanların gerçek olduğunu hatırlattığını bile açıklayamayacaktı. Bu, canavar olsalar da ölene kadar taşımak zorunda kalacağı bir yükü.

Harry ve Van , otelden ayrıldılar ve havaalanına doğru uzun bir yolculuk yapmak üzere kiralık arabaya bindiler. Otele giderken arabaya sadece bir kez binmiş olmalarına rağmen Van'ın yanı su şişeleri ve cips poşetleriyle doluydu. Gürültülü yığını kenara itti, böylece bacaklarını uzatabildi. Kemerini bağladı ve sonra arkasına yaslandı.

Harry onu izledi, ağzında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Ana yola çıkarken ona bir şeyler anlatmaya başladı, evde üzerinde çalıştığı bir davayla ilgili bir şeyler, ama Harry ayrıntıları duymadı.

Derin bir uykuya dalmıştı.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2018 CK Fotoğrafçılık

Jess Lourey, Konuşulamayan Şeyler, Catalain Sırlar Kitabı, Salem'in Şifresi gerilim romanları ve Mira James gizemlerinin Amazon Listelerinde en çok satan yazarıdır. Kendisi aynı zamanda Agatha, Anthony ve Edgar aday; Psychology Today blog yazarı ve TEDx sunucusudur.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.